

Дан примирја у Првом светском рату, 11. новембар, ове године се први пут у Србији слави као државни празник. Овај датум, који је означио крај највећег и најразорнијег рата који је свет до тада видео, у свим победничким земљама свечано се обележава још од 1919. што је је био случај и у Краљевини Југославији, до Другог светског рата. После промене режима 1945. у новембру се славио Дан Републике, да би сећање на велике победе српске и савезничке војске на Солунском фронту у програм државних активности враћено тек 2005. године, када је овај датум обележаван првим часом у школама. Дан примирја је поново званично је уврштен у државне празнике Србије тек допуном Закона о државним празницима од децембра 2011, и он се код нас обележава одавањем почести и полагањем венаца, уз присуство државних званичника и гостију из иностранства, укључујући и представнике поражених држава, свечаностима на Виду, Битољу и Београду.

Успомена на крај рата, односно на капитулацију Немачке, обележава се и у свету државним манифестацијама, али је за разлику од Србије, где је овај празник до сада био заборављен, у многим европским државама, а посебно у Британији и земљама Комонвелта, крају Првог светског рата се придаје врло велика пажња. На пример, поред државних свечаности, званичници и телевизијски водитељи у Британији, као и грађани, носе стилизовани цвет булке, који је према предању, био први цвет који је после рата никао на на пољима Фландрије. По угледу на тај обичај, приликом припрема за обележавање Дана примирја у Србији, замишљено је да се и у Србији празник обележи на овако видљив и упечатљив начин, због чега је предложено је да се у недељи која претходи Дану примирја носи амблем са цветом Наталијина рамонда, у комбинацији са траком у бојама албанске споменице.

Симболика овог цвета је вишеструка, како због станишта, пошто расте и на Кајмакчалану, тако и због тога што је он познат као цвет феникс, који чак и када се потпуно осуши, ако се залије може оживети, што указује на васкрс српске државе после победе на Солунском фронту. Овај амблем је већ привукао пажњу јавности након што су почели да га носе телевизијски водитељи РТС-а, али, нажалост, није нађен начин да се

масовно произведе и организовано подели грађанима. То је, мора се рећи, значајан пропуст у организацији, јер ниједан празник не може истински да буде обележен ако није масовно прихваћени ако се обележавању не придружи највећи број грађана. Овај пропуст ипак може бити исправљен већ следеће године, када би могао да заживи обичај ношења цвета у недељи која претходи Дану примирја, али би тада требало заиста постићи да га на реверима носе и државни функционери и службеници, ученици, студенти, спортисти, и јавне личности, као што је то случај у Британији.

С обзиром на већ дугогодишње негирање и покушаје деконструкције српске историје, обележавање Дана примирја свакако треба да постане један од најважнијих државних празника. У ситуацији када Србија после деценија југословенских заблуда, настоји да врати свој идентитет, од суштинске важности је подсети на славне победе и огроман допринос војске и народа Србије победи у Првом светском рату, и спречити покушаје негирања те борбе и редеофинисања и тог периода наше историје као још једног мита. Значај овог празника зато превазилази наше већ хроничне поделе, а добар показатељ да су оне у овом случају превазиђене је то што је обележавање овог датума у Закон унела прошла влада, док је организацију прославе обавила нова, без обзира на дубину међупартијских сукоба. Амблем са цветом Наталијина рамонда, назван по краљици Наталији Обреновић, ношен у комбинацији са траком у бојама албанске споменице, такође симболично повезује две српске династије, јер упркос њиховим непријатељствима, симболише непрекинуту тежњу за независном српском државом, израђену заједничким успесима Обреновића и Карађорђевића.

Дан примирја, односно 11 новембар се у низу држава обележава већ дуги низ година, и стога је било логично да и у Србији, чланици некадашње Антанте, овај датум постане

„Дан примирја“ и част Србије

Пише: Трифун Ристић
недеља, 11 новембар 2012 15:51

државни празник, без обзира на садашњу политику некадашњих савезница. Иако би за нас можда било прикладније да као празник обележавамо 15. септембар, Дан пробоја солунског фронта, или 15. децембар, као датум краја операција у Колубарској бици, има смисла и овако, тим пре што је датум већ устаљен у Европи, а посебно с обзиром да је и код нас он раније обележаван. Остаје само да видимо да ли ће Влада Србије својом укупном, дакле, не само културном политиком у наредним годинама допринети да 11. новембар заиста буде доживљаван као дан поноса и као истински државни и народни празник.